

SUURI ALOITE

(TYÖLÄISTEN SANKARUUDESTA SELUSTASSA.
„KOMMUNISTISTEN TALKOIDEN” JOHDOSTA)

*Julkaistu heinäkuussa 1919
erillisenä kirjasena, Moskova
Allekirjoitus: N. Lenin*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan

(1)

Американский рынок.

(В отношении работы в Уэльсе
по поводу "конкуренции с
соединенными").

Несмотря на то, что рынок
крайне ограничен. Работы в области с
контрактами, до сих пор не закончен с другими видами
контрактов и контрактов, продолжая работать. Здесь
са работа в области, где работа в области
социализма и революции. Недавно и другие
изменения в организации, в области
работы и организации, но они все же будут
мы не на это. В области организации, сфера
на организацию работы для работы социализма,
где это является основой работы, в области
организации в области работы, сфера работы,
участием, работа.

Не только в области работы, сфера
работы в Уэльсе. Уэльс - это работа в области
не в области организации работы, сфера работы.
Таким образом, не только в области работы,
как в области работы. Уэльс, это работа в области
работы, но это работа в области работы, сфера работы,
сфера работы. Это - работа в области работы, сфера работы,
сфера работы, сфера работы, сфера работы, сфера работы,
сфера работы, сфера работы, сфера работы, сфера работы,

Ensimmäinen sivu
V. I. Leninin käsikirjoituksesta
„Suuri aloite”.—
Kesäkuun 28 pnä 1919

Pienennetty

Sanomalehdet kertovat lukuisia esimerkkejä puna-armeijalaisten sankaruudesta. Työläiset ja talonpojat osoittavat usein ihmeteltävää urhoollisuutta ja kestävyyttä taistelussa koltshakilaisia, denikiniläisiä sekä tilanherrojen ja kapitalistien muita joukkoja vastaan, puolustaessaan sosialistisen vallankumouksen saavutuksia. Partisanismista vapautuminen, väsymyksen ja holtittomuuden voittaminen käy hitaasti ja työläästi, mutta se edistyy kaikesta huolimatta. Sosialismin voiton hyväksi tietoisesti uhreja antavien työtätekevien joukkojen sankaruus — siinä on uuden kurin, toverikurin perusta Punaisessa Armeijassa, sen uudestisyntymisen, lujittumisen ja kasvun perusta.

Vähintään yhtä suurta huomiota ansaitsee työläisten sankaruus selustassa. Tässä suhteessa on työläisten omaaloitteisesti järjestämällä *kommunistisilla talkoilla* erittäin laajakantoinen merkitys. Se on nähtävästi vasta alkua, mutta tämä alkua on tavattoman suurimerkityksinen. Tämä on alkuna kumoukseen, joka on vaikeampi, oleellisempi, perinpohjaisempi, ratkaisevampi kuin porvariston kukistaminen, sillä tämä on voitto omasta luutuneisuudesta, holtittomuudesta, pikkuporvarillisesta itsekkyydestä, noista tottumuksista, jotka kirottu kapitalismi on jättänyt perinnöksi työläiselle ja talonpojalle. Kun *tämä* voitto varmistetaan, silloin ja vasta silloin luodaan uusi yhteiskunnallinen kuri, sosialistinen kuri, silloin ja vasta silloin käy mahdolltomaksi

paluu takaisin kapitalismiin, kommunismi tulee todella voittamattomaksi.

„Pravda” julkaisi toukokuun 17 p:nä tov. A. Zh:n artikkelin „Työ vallankumoukselliseen tapaan (Kommunistinen lauantai)”. Tuo artikkeli on niin tärkeä, että lainaamme sen tähän kokonaisuudessaan:

TYÖ VALLANKUMOUKSELLISEEN TAPAAN

(KOMMUNISTINEN LAUANTAI)

VKP:n Keskuskomitean kirje työstä *vallankumoukselliseen tapaan* antoi voimakkaan sysäyksen kommunistisille järjestöille ja kommunisteille. Yleisen innostuksen valtaamina monet rautatieläiskommunistit pyrkivät rintamalle, mutta suurin osa heistä ei voinut jättää vastuunalaisia toimipaikkojaan eikä keksiä uusia vallankumouksellisia työnteon menetelmiä. Eri paikkakunnilta saapuneet tiedot mobilisointityön hitaudesta sekä virastokankeus pakottivat Moskovan—Kasaanin rautatien rata-alueen kiinnittämään huomiota rautatien talouskoneistoon. Osoitautui, että kiireelliset tilaukset ja veturien korjaustyöt viivästyvät työvoiman vähyyden ja alhaisen työtehon vuoksi. Toukokuun 7 p:nä Moskovan—Kasaanin rautatien rata-alueen kommunistien ja myötämielisten yleisessä kokouksessa asetettiin kysymys siten, että Koltshakin voittamiseksi on siirryttävä sanoista tekoihin. Tehty ehdotus kuului näin:

„Vaikean sisäisen ja ulkoisen tilanteen vuoksi, saadakseen yliotteen luokkavihollisesta kommunistien ja myötämielisten tulee jälleen kannustaa itseään ja luovuttaa lepoajastaan vielä yksi tunti työhön, t.s. pidentää työpäiväänsä yhdellä tunnilla, laskea nämä tunnit yhteen ja tehdä lauantaina yhdellä kertaa 6 tuntia ruumiillista työtä luodakseen viipymättä reaalisia arvoja. Katsoen, ettei kommunistien tule säästää terveyttään eikä henkeään, kun kysymyksessä ovat vallankumouksen saavutukset, työ tehdään maksutta. *Kommunistinen lauantai* otetaan käytäntöön koko rata-alueella siihen saakka, kunnes Koltshak on lopullisesti voitettu.”

Vähäisen epäroinnin jälkeen tämä ehdotus hyväksyttiin yksimielisesti.

Lauantaina toukokuun 10 p:nä klo 6 illalla kommunistit ja myötämieliset tulivat työhön kuin sotilaat, rivistäytyivät, ja mestarit veivät heidät järjestyneesti työpaikoille.

Vallankumoukselliseen tapaan tehdyn työn tulokset ovat *nähtävissä*. Oheenliitettyssä yhteenvedossa on osoitettu työpaikat sekä tehdyn työn luonne.

Työpaikka	Työn laatu	Työaisten lukumäärä	Tuntimäärä		Tehty työ
			Aikavaihtoköjä	Yhteensä	
Moskova. Pääveturi- konepaja.	Linjalla tarvittavien materiaalien, veturien korjausvälineiden ja vaununosien lastaus Perovoon, Muromiin, Alatyriin ja Syzraniin.	48	5	240	Lastattu 7.500 puutaa, purettu 1.800 puutaa.
		21	3	63	
		5	4	20	
Moskova. Henkijöju- nien veturi- varikko.	Veturien monipuolinen huoltokorjaus.	26	5	130	Yhteensä suoritettu 1½ veturin korjaustyöt.
Moskova. Järjestely- asema.	Veturien huoltokorjaus.	24	6	144	Korjattu 2 veturia ja neljästä irrotettu korjattavat osat.
Moskova. Vaunuv- arikko.	Matkustajavaunujen huoltokorjaus.	12	6	72	Kaksi III luokan vaunua.
„Perovo“, Päävaunu- konepaja.	Vaunujen korjaus ja huolto lauantaina, sunnuntaina.	46	5	230	12 umpinaista tavaravaunua ja 2 avovaunua.
		23	5	115	
	<i>Yhteensä</i>	205	—	1.014	Kaikkiaan korjattu 4 veturia ja 16 vaunua sekä purettu ja lastattu 9.300 puutaa.

Työn kokonaisarvo on normaalipalkan mukaan 5.000.000 ruplaa, ylitöypalkan mukaan 1½ kertaa suurempi.

Työn voimaperäisyys oli lastauksessa 270 prosenttia korkeampi kuin tavallisilla työläisillä. Muissa töissä työn voimaperäisyys oli suunnilleen samanlainen.

Työvoiman vähydestä ja virastokankeudesta johtuvat (kiireellisten) tilausten viivästymiset seitsemästä päivästä kolmeen kuukauteen on poistettu.

Työtä tehtiin huonokuntoisilla välineillä (jotka olivat helposti korjattavissa), mikä viivästytti eri ryhmiä 30—40 minuutilla.

Töiden johtamista varten jätetty henkilökunta ennätti hädin tuskin järjestää uusia töitä, eikä liene paljontaan lioittelua niissä vanhan mestarin sanoissa, että *kommunistisena lauantaina* tehtiin työtä yhtä

paljon kuin valveutumattomat ja holtittomat työläiset tekevät kokonaisuudessaan viikossa.

Koska töihin osallistui myös muita vilpittömiä Neuvostovallan kannattajia ja tällaisten henkilöiden tulvaa odotetaan tulevanakin lauantaina ja kun muutkin kaupunkipiirit haluavat seurata Moskovan—Kasaanin radan rautatieläiskommunistien esimerkkiä, koskettelen yksityiskohtaisemmin talkoiden järjestelypuolta eri työpaikoilta saapuneiden fietojen perusteella.

Työhön osallistuneista oli noin 10 prosenttia kommunisteja, näiden työpaikkojen vakinaisia työntekijöitä. Loput olivat vastuunalaisissa ja valinnallisissa tehtävissä olevia, rautatien komissaarista erillisen laitoksen komissaariin saakka, ja myös ammattiliiton sekä rautatien hallinnon ja Kulkulaitosten komissariaatin työntekijöitä.

Työssä vallitsi tavaton innostus ja yhteishenki. Kun työläiset, konttoristit ja hallintovirkailijat kiroilematta ja kiistelemättä tarttuivat matkustajajunan veturin 40-puutaiseen pyöränkehään, vierittivät sen paikalleen kuin ahkerat muurahaiset, syntyi sydämessä kollektiivisen työn aiheuttama lämmin riemuista tunne ja usko työväenluokan voiton järkkymättömyyteen lujittui. Maailmanmahtavat rosvot eivät pysty kuristamaan työläisvoittajia, ja sisäisen sabotaasin harjoittajat saavat turhaan odottaa Koltshakia.

Töiden päätyttyä läsnäolijat saivat olla ainutlaatuisen näyn todistajina: satakunta kommunistia, väsyneinä, mutta ilonvälke silmissään, tervehti asian menestystä Internationalen juhlaivin sävelin — ja tuntui siltä, että nämä voiton hymnin voitokkaat sävelet kiirivät seinien lävitse yli koko työläis-Moskovan ja leviävät, kuten veteen heitetyn kiven synnyttämät aallot, ympäri työläis-Venäjää ja saavat liikkeelle väsyneet ja veltostuneet.

A. Zh.

Arvioidessaan tätä erinomaista „seuraamisen arvoista esimerkkiä” „Pravda” kirjoitti toukokuun 20 p:nä sanotulla otsikolla varustetussa tov. N. R:n artikkelissa:

„Tällainen kommunistien työskentely ei ole harvinaista. Tiedän sellaisia tapauksia sähkölaitokselta ja eri rautateiltä. Nikolain rautatiellä kommunistit tekivät ylityötä monta yötä kääntölavalta suistuneen veturin nostossa; Pohjoisella radalla kaikki kommunistit ja myötämieliset tekivät talvella monena sunnuntaina työtä puhdistaan raiteita lumesta; useiden tavara-asemien puoluesolujen jäsenet tekevät öisin tarkastuksia asemalla kuljetustavaroiden varastelun ehkäisemiseksi, mutta tällainen työ on ollut satunnaista ja epäsäännöllistä. Toverit kasaanilaiset ovat tuoneet tähän työhön sitä uutta sisältöä, mikä tekee sen järjestelmälliseksi ja vakinaiseksi. „Siihen saakka, kunnes Koltshak on lopullisesti voitettu”, päättivät toverit kasaanilaiset ja siinä on heidän työnsä koko merkitys. He ovat pidentäneet kommunistien ja myötämielisten työpäivää tunnilla koko sotatilan ajaksi; samalla he näyttävät esimerkkiä tuottoisasta työstä.

He ovat jo saaneet ja heidän pitää saada yhä uusia seuraajia. Aleksanterin rautatien kommunistien ja myötämielisten yleinen kokous käsiteli sotatilannetta sekä toverien kasaanilaisten päätöstä ja päätti: 1) Ottaa käytäntöön „talkootyöt” Aleksanterin rautatien kommunistien

ja myötämielisten keskuudessa. Ensimmäiset talkoot pidetään toukokuun 17 pnä. 2) Järjestää kommunisteista ja myötämielisistä esimerkillisiä malliryhmiä, joiden tulee näyttää työläisille, miten pitää työskennellä ja mitä todella voidaan saada aikaan nykyisillä materiaaleilla, työvälineillä ja ravinnolla.

Toverit kasaani-laiset sanovat heidän esimerkkinsä tehneen suuremman vaikutuksen ja he odottavat seuraavana lauantaina työhön huomattavaa määrää puolueeseen kuulumattomia työläisiä. Näitä rivejä kirjoitettaessa kommunistien ylityö Aleksanterin radan konepajoissa ei ole vielä alkanut, on ollut vain huhupuhetta suunniteltavista töistä, mutta puolueeseen kuulumaton joukko liikehtii jo ja on alkanut puhua. „Kun olisimme eilen tienneet, niin mekin olisimme valmistautuneet ja tulleet töihin”, „ensi lauantaina tulen välttämättä” — kuuluu joka taholta. Tuollaisten töiden aikaansaama vaikutus on hyvin suuri.

Selustan kaikkien kommunististen solujen tulee seurata toverien kasaani-laiden esimerkkiä. Ei ainoastaan Moskovan rautatiesolmun kommunististen solujen, vaan koko Venäjän puoluejärjestön tulee seurata tätä esimerkkiä. Ja maaseudulla on kommunististen solujen ensi kädessä ryhdyttävä muokkaamaan puna-armeijalaisten pelloja auttaakseen siten heidän perheitään.

Toverit kasaani-laiset lopettivat työnsä ensimmäisenä kommunistisena lauantaina laulamalla Internationalen. Jos koko Venäjän kommunistinen järjestö seuraa tuota esimerkkiä ja toteuttaa sitä johdonmukaisesti käytännössä, niin Venäjän Neuvostotasavalta on voittava lähikuukausien vaikeudet Internationalen sävelten kajahdellessa tasa-vallan kaikilta kulmilta...

Työhön, toverit kommunistit!”

Toukokuun 23 pnä 1919 „Pravda” tiedotti, että

„Toukokuun 17 pnä pidettiin Aleksanterin rautatiellä ensimmäiset kommunistiset „talkoot”. Yleisen kokouksen päätöksen mukaisesti 98 kommunistia ja myötämielistä teki 5 tuntia palkatonta ylityötä saaden ainoastaan oikeuden toiseen maksulliseen päivälliseen, jonka kera annettiin kullekin talkoolaiselle, kuten ruumiillisen työn tekijälle, puoli naulaa leipää samaten maksusta.”

Vaikka työ oli huonosti valmisteltu ja huonosti järjestetty, niin silti *työn tuottavuus oli 2—3 kertaa tavallista korkeampi.*

Tässä esimerkkejä:

Viisi sorvaria teki neljässä tunnissa 80 akselia. Työn tuottavuus oli tavalliseen verrattuna 213%.

20 sekatyöläistä kokosi 4 tunnissa vanhaa materiaalia 600 puutaa ja 70 vaununjousta, painoltaan 3½ puutaa kukin, kaikkiaan 850 puutaa. Työn tuottavuus oli tavalliseen verrattuna 300%.

„Toverit selittävät tämän sillä, että tavallisena työaikana tehtävä työ on kyllästyttävää, ikävyyttävää, kun taas talkoissa tehdään työtä mielihalulla ja innostuksella. Mutta nyt hävettää tehdä tavallisenakaan työaikana vähemmän kuin kommunistisissa talkoissa.”

„Monet puolueeseen kuulumattomat työläiset ilmoittavat nyt haluvansa osallistua talkoisiin. Veturimiehistöt tarjoutuvat ottamaan „hautausmaalta” veturin, korjaamaan sen talkootöinä ja laskemaan liikkeelle.

On saapunut tietoja, että samanlaisia talkoita järjestetään myöskin Vjazman rautatielinjalla.”

Siitä, miten työt näissä kommunistisissa talkoissa sujuvat, kirjoittaa tov. A. Djatshenko kesäkuun 7 päivän „Pravdassa”. Esitämme pääosan hänen kirjoituksestaan, jonka otsikkona on „Talkoolaisen muistiinpanoja”:

„Suurella riemulla lähdin toverini kanssa suorittamaan rata-alueen puolueosaston päätöksen mukaisesti lauantai-„urakkaa” ja antamaan tilapäisesti, muutamiksi tunneiksi lepoa aivoille panemalla lihakset toimintaan... Meidän oli määrä tehdä työtä rautatien puunjalostustehtaalla. Saavuimme sinne, löysimme meikäläiset, tervehdimme, pilailimme, luimme omat voimamme — kaikkiaan 30... Mutta edessämme on „hirviö” — melko raskas, noin 600—700 puutaa painava höyrykattila, ja se meidän on „siirrettävä”, t.s. vieritettävä melkein $\frac{1}{4}$ tai $\frac{1}{3}$ virstan päähän alustalleen. Epäily hiipii mieliimme... Mutta pian olemme jo täydessä työssä; toverit asettivat kattilan alle puiset telat, sitoivat kaksi köyttä, ja työ alkoi... Kattila ei vähällä hievahtanut, mutta lähti viimein kuitenkin liikkeelle. Me iloitsemme, meitähän on niin vähän... saman kattilan kimpussa oli rehkinyt melkein parin viikon ajan meitä kolme kertaa lukuisampi joukko työläisiä ei-kommunisteja, mutta se oli hangoitellut vastaan, kunnes joutui meidän käsiimme... Aherramme tunnin oikein hartiavoimalla ja yksimielisesti toverimme heijarimiehen rytmillisen komennon mukaan: „Yksi, kaksi, kolme”, ja kattila liikkuu liikkumistaan. Mutta mitä kummaa? Yhtäkkiä joukko tovereita kieriskelee hullunkurisesti maassa — köysi on „pettänyt” käsissämme... Tuokio vain, ja köyden tilalle kiinnitetään touvi... On ilta, hämärtää jo, mutta meidän on vielä ylitettävä pieni kumpare ja sen jälkeen työ on kohta tehty. Kädet vapisevat, kämmeniä kuumoittaa, hikoilemme, punnerramme kaikin voimin — ja työ luistaa. „Päällismiehet” seisovat ja menestyksemme hämmentäminä tarttuvat myös touviin. Avuksi vain! Jo on aikakin! Tuossa puna-armeijalainen pysähtyy katselemaan työtämme Hänellä on hanuri. Mitä hän ajattelee? Mitähän ihmisiä nuo ovat? Mitä he touhuavat lauantaina, kun kaikki muut ovat jo kotonaan? Minä teen lopun hänen arvailuistaan ja sanon: „Toverit! Soitapas meille jotakin reipasta, mehän emme ole mitään nahjustelijoita, vaan oikeita kommunisteja,—näetkö, miten meiltä työ käy kuin tanssi, emme laiskottele, vaan puskemme föitä.” Puna-armeijalainen laskee varovaisesti hanurin käsistään ja kiiruhtaa tarraamaan kiinni touvista...

„Engelsmanni se mies!” aloittaa tov. U. kauniilla tenorillaan, me myötämme kuorossa, ja voimakkaasti kaikuvat työlaulun sanat: „Hei, junttamme hei juu, jo nousee, jo nousee...”

Tottumattomat lihakset väsyvät, harteita ja selkää pakottaa, mutta... edessä on vapaapäivä — lepopäivämme, ehdimme vielä nukkua tarpeeksi. Määränpää on lähellä, ja muutaman heilahduksen jälkeen „hirviömme” on jo melkein alustansa luona: laittakaa lankut, asettakaa alustalle — ja ryhtyköön tämä kattila täyttämään tehtävänsä, mitä siltä on jo

kauan odotettu. Me menemme joukolla sisälle, paikallisen puoluesolun „kerholaan”, huoneen seinillä on julisteita ja telineissä kiväärejä; „kerhola” on kirkkaasti valaistu. Innolla laulettu „Kansainvälisen” jälkeen herkuttelimme teellä „rommin” ja vieläpä leivänkin kera. Tällainen kestitys, jonka paikalliset toverit olivat järjestäneet, on enemmän kuin paikallaan raskaan työmme jälkeen. Hyvästelemme veljellisesti tovereita ja rivistäydymme. Vallankumouslaulut raikuvat yön hiljaisuudessa nukkuvilla kaduilla, askelten tasainen töminä säästää laulua. „Rohkeesti hehkuvin rinnoin”, „Työn orjat, sorron yöstä nouskaa” — kiirii Internationalen ja työn laulumme.

On vierähtänyt viikko. Kätemme ja olkapäämme ovat levähtäneet, ja me ajamme „talkoisiin”, nyt jo 9 virstan päähän Perovoon, korjaamaan vaunuja. Toverit ovat kiivenneet „amerikkalaisen” vaunun katolle, missä he laulavat sointuvasti ja kauniisti „Kansainvälistä”. Junan matkustajat kuuntelevat ja ovat nähtävästi ihmeissään. Pyörät jyskyttävät tasaisesti, ja me, jotka emme olleet ehtineet kiivetä katolle, riipumme „amerikkalaisen” portailla kuin mitkäkkin „hurjapäät”. Mutta juna pysähtyykin jo, olemme perillä. Kuljemme pitkän pihan läpi ja kohtaamme toveri komissaari G:n, joka ottaa meidät ilolla vastaan.

— Työtä on, väkeä vain on vähän! Kaiken kaikkiaan 30 henkeä, ja meidän on kuudessa tunnissa korjattava pirun tusina vaunuja! Tuolla ovat merkityt pyöräparit, paitsi tyhjiä vaunuja meillä on vielä täysinäinensäiliövaunukin... mutta ei hätää... kyllä „pärvätään”, toverit!

Työ on täydessä käynnissä. Minä ja viisi muuta toveria olemme saaneet työvälineeksemme parin piuruja, s.o. vahvoja puukankia. 60—70 puudan painoiset pyöräparit hyppelevät ketterästi raiteelta toiselle meidän olkapäittemme voimalla ja kahden piurun kankeamina, tov. „heijarimiehen” ohjaillessa niiden kulkua. Vanha pyöräpari on kohta irrotettu ja uusi pantu tilalle. Nyt ovat jo kaikki paikallaan, ja me „uitamme” kuluneen vanhan romun nopeasti raiteita pitkin vajaan... Yksi, kaksi, kolme — ja kääntyvä rautainen nostokone on siepannut pyöräparin ja siirtänyt sen pois raiteilta. Tuolla pimeässä kalkuttavat vasarat, toverit ahertavat siellä „sairaiden” vaunujensa ympärillä utterasti kuin mehiläiset. He nikkaroivat, maalaavat, kattavat kattoa — työ edistyy meidän sekä tov. komissaarin iloksi. Pianpa tarvitsevat käsiämme sepätkin. Kenttäahjossa on hehkuva koukkupäinen kytkinkanki, joka on vääntynyt varomattomasta sysäyksestä. Valkohehkuisena, kipinöivänä se joutuu alaisimelle, ja meidän reippaista iskuistamme, kokeneen toverin tarkastaessa silmämitalla, saa jälleen oikean muotonsa. Se on vielä hohtavanpunainen, kun me kannamme sen nopeasti paikalleen ja työnnämme kipinöivänä rautaiseen reikään — muutama isku, ja se on paikallaan. Ryömimme vaunun alle. Siellä olevien kytkinlaitteiden ja hakojen rakenne ei ole lähimainkaan niin yksinkertainen kuin luullaan, siellä on kokonainen systeemi niitteineen ja kierrejousineen.

Työ sujuu, yö pimereä, soihdut palavat kirkkaasti. Pian lopetamme työn. Osa tovereita istahtaa pyöränakselien päälle ja hörppi kuumaa teetä. Tcukokui ren yö on raikas ja uuden kuun sirppi loistaa kauniina taivaalla Leikinlaskua, naurua, tervettä huumoria.

— Toveri G., lopeta jo työ, kyllä se riittää, kun olet korjannut 13 vaunua!

Mutta toveri G:stä se on vähän.

Teenjuonti lopetetaan, viritämme voitonlaulumme, lähdemme portille...”

Liike „kommunististen talkoiden” järjestämiseksi ei rajoitu Moskovaan. Kesäkuun 6 pnä „Pravda” tiedotti:

„Toukokuun 31 pnä pidettiin Tverissä ensimmäiset kommunistiset talkoot. Rautatiellä työskenteli 128 kommunistia. 3½ tunnissa on lastattu ja purettu 14 vaunua, korjattu 3 veturia, sahattu 10 syltä halkoja ja tehty muita töitä. Ammattitaitoisten kommunistityöläisten työteho ylitti tavallisen työn tuottavuuden 13-kertaisesti.”

Edelleen voimme lukea kesäkuun 8 päivän „Pravdasta”:

KOMMUNISTISET TALKOOT

„Saratov, kesäkuun 5 pnä. Vastaten moskovaalaisten tovereiden kehoitukseen rautatieläiskommunistit päättivät yleisessä puoluekokouksessa tehdä lauantaisin 5 tuntia ylityötä ilman palkkaa kansantalouden tukemiseksi.”

* * *

Olen esittänyt mahdollisimman seikkaperäisesti ja laajasti tietoja kommunistisista talkoista, sillä tässä me epäilemättä näemme kommunistisen rakennustyön yhden mitä tärkeimmän puolen, johon lehdistömme ei kiinnitä riittävästi huomiota ja jolle me kaikki annamme vielä liian vähän arvoa.

Vähemmän räiskyviä poliittisia puheita, enemmän huomiota yksinkertaisimpiin, mutta eläviin, elämästä otettuihin, käytännön tarkistamiin kommunistisen rakennustyön tosiasioihin — tätä tunnusta tulee meidän kaikkien, kirjailijoihimme, agitaattoriemme, propagandistiemme, organisaattoriemme j.n.e. väsymättä toistaa.

On luonnollista ja kiertämätöntä, että ensi aikoina proletarisen vallankumouksen jälkeen meitä kiinnostaa eniten pää- ja perustehtävä, porvariston vastarinnan lanistaminen, riistäjien voittaminen, heidän salaliittonsa kukistaminen (esim. „orjanomistajien salaliitto” Pietarin luovuttamiseksi, johon osallistuivat kaikki mustasotnialaisista ja kadeteista menshevikkeihin ja eseriin asti⁶⁶). Mutta tämän tehtävän ohella nousee etualalle yhtä kiertämättömästi — ja sitä voimakkaammin mitä pitemmälle ehditään — myönteisen kommunistisen rakennustyön oleellisempi tehtävä, uusien taloudellisten suhteiden, uuden yhteiskunnan luomisen tehtävä.

Proletariaatin diktatuuri — kuten olen jo monta kertaa joutunut huomauttamaan, muun muassa myös puheessani maaliskuun 12 p:n Pietarin Edustajain Neuvoston istunnossa — ei ole pelkkää riistäjiin kohdistettua väkivaltaa eikä edes pääasiassa väkivaltaa. Tämän vallankumouksellisen väkivallan taloudellisena perustana, sen elinvoimaisuuden ja menestyksen takeena on se, että proletariaatti edustaa ja toteuttaa työn yhteiskunnallista organisaatiota, joka on korkeammantyyppistä kapitalismiin verrattuna. Siinä on asian ydin. Siinä on kommunismin voiman lähde ja sen kiertämättömän täydellisen voiton tae.

Maaorjuuden aikainen yhteiskunnallisen työn organisaatio nojasi keppikuriin, samalla kun työtätekevät, joita tilanherrojen pieni ryhmä ryösti ja piti pilkkanaan, olivat tietämättömiä ja sorrettuja. Kapitalistinen yhteiskunnallisen työn organisaatio nojasi nälkäkuriin ja työtätekevien valtava joukko pysyi kaikesta porvarillisen kulttuurin ja porvarillisen demokratian edistyksestä huolimatta jopa kehittyneimmissä, sivistyneimmissä ja demokraattisimmissäkin tasavalloissa tietämättömänä ja sorrettuna palkkaorjien tai poljettujen talonpoikien joukkona, jota kourallinen kapitalisteja ryösti ja piti pilkkanaan. Kommunistinen yhteiskunnallisen työn organisaatio, johon ensimmäisenä askeleena on sosialismi, nojaa ja tulee ajan mittaan yhä vankemmin nojaamaan itse työtätekevien vapaaseen ja tietoiseen kuriin, työtätekevien, jotka ovat kukistaneet sekä tilanherrojen että kapitalistien ikeen.

Tämä uusi kuri ei tipahda taivaasta eikä synny hyvistä toivomuksista, se kasvaa kapitalistisen suurtuotannon aineellisista ehdoista, vain niistä. Ilman niitä se ei ole mahdollinen. Näitä aineellisia ehtoja taasen ilmentää eli olennoi tietty historiallinen luokka, jonka suurkapitalismi on luonut, järjestänyt, yhteenliittänyt, kouluttanut, valistanut ja karaissut. Se luokka on proletariaatti.

Proletariaatin diktatuuri, jos tämä latinalainen, tieteellinen, historiallis-filosofinen sanonta käännetään yksinkertaisemmalle kielelle, merkitsee seuraavaa:

vain tietty luokka, nimenomaan kaupunkien ja yleensä tehtaiden työläiset, teollisuustyöläiset, pystyvät johtamaan työtätekevien ja riistettyjen koko joukkoa taistelussa pääoman ikeen kukistamiseksi, tämän kukistamisen kulussa, taistelussa voiton säilyttämiseksi ja varmistamiseksi, uuden,

sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän luomistyössä, koko taistelussa luokkien täydelliseksi hävittämiseksi. (Huomautamme suluissa: tieteellinen eroavuus sosialismin ja kommunismin välillä on vain siinä, että edellinen sana merkitsee kapitalismista esiin kasvavan uuden yhteiskunnan ensimmäistä astetta, jälkimmäinen sana sen korkeampaa, myöhempää astetta.)

„Berniläisen”, keltaisen Internationalen virhe on siinä, että sen johtajat tunnustavat vain sanoissa luokkataistelun ja proletariaatin johtavan osuuden, mutta pelkäävät ajatella asioita loppuun saakka, pelkäävät tehdä juuri sitä kiertämätöntä johtopäätöstä, joka erityisesti kauhistuttaa porvaristoa ja jota se ei mitenkään voi hyväksyä. He pelkäävät tunnustaa, että proletariaatin diktatuuri on *myös* luokkataistelun kautta, luokkataistelun, joka on väistämätöntä niin kauan kunnes luokat on hävitetty ja joka muuttaa muotojaan käyden ensi aikoina pääoman kukistamisen jälkeen erikoisen ankaraksi ja erikoisen omalaatuisiksi. Vallettuaan poliittisen vallan proletariaatti ei lopeta luokkataistelua, vaan jatkaa sitä — aina luokkien hävittämiseen saakka, vaikka tietenkin toisenlaisissa olosuhteissa, toisessa muodossa, toisin keinoin.

Entä mitä sitten merkitsee „luokkien hävittäminen”? Kaikki, jotka sanovat itseään sosialisteiksi, tunnustavat tämän sosialismin lopullisen päämäärän, mutta eivät läheskään kaikki syvenny ajattelemaan sen merkitystä. Luokiksi nimitetään suuria ihmisryhmiä, jotka eroavat toisistaan sen mukaan, mikä on niiden paikka historiallisesti määräytyneessä yhteiskunnallisen tuotannon järjestelmässä, mikä on niiden (enimmäkseen laeilla vahvistettu ja määritelty) suhde tuotantovälineisiin, minkälainen on niiden osuus työn yhteiskunnallisessa organisaatiossa, ja siis millä keinoin ja missä määrin ne saavat sen osan yhteiskunnallisesta rikkaudesta, joka on niiden käytettävissä. Luokat ovat sellaisia ihmisryhmiä, joista toinen voi anastaa itselleen toisen työn tulokset niiden erilaisen aseman vuoksi tietyssä yhteiskunnallisessa talousmuodossa.

On selvää, että luokkien hävittämiseksi täydellisesti ei ole ainoastaan kukistettava riistäjiä, tilanherroja ja kapitalisteja, ei ole ainoastaan lakkautettava *heidän* omistustaan, vaan on lakkautettava myöskin *kaikkinaisen* tuotantovälineiden yksityisomistus, on hävitettävä ero niin kaupungin

ja maaseudun välillä kuin myös ero ruumiillista työtä tekevien ja henkistä työtä tekevien ihmisten välillä. Tämä tehtävä vaatii paljon aikaa. Sen suorittamiseksi tarvitaan valtavaa edistysaskelta tuotantovoimien kehityksessä, on voitettava pientuotannon lukuisten jäännösten vastarinta (usein passiivinen vastarinta, joka on erikoisen itsepintaista ja erikoisen työläästi voitettavissa), on voitettava näihin jäännöksiin liittyvien tottumusten ja piintyneisyyden valtava voima.

Sellainen oletamus, että kaikki „työtätekevät” kykenevät yhtäläisesti tähän työhön, olisi aivan mitäänsanomaton fraasi tai vanhanaikaisten, Marxia edeltäneiden sosialistien kuvittelua. Sillä tämä kyky ei ole tullut itsestään, vaan se kasvaa esiin historiallisesti ja kasvaa *ainoastaan* kapitalistisen suurtuotannon aineellisista ehdoista. Tämä kyky on kapitalismista sosialismiin johtavan tien alussa *ainoastaan* proletariaatilla. Proletariaatti kykenee suorittamaan sille kuuluvan jättiläistehtävän ensiksikin sen vuoksi että se on sivistyneiden yhteiskuntien voimakkain ja edistynein luokka; toiseksi sen vuoksi että se muodostaa kehittyneimmissä maissa väestön enemmistön; kolmanneksi sen vuoksi että takapajuisissa kapitalistisissa maissa, kuten Venäjällä, väestön enemmistö kuuluu puoliproletaareihin, s.o. niihin, jotka viettävät vakituisesti osan vuodesta proletaarien tapaan ja hankkivat vakituisesti tietyn osan elatuksestaan ansiotyöllä kapitalistisissa tuotantolaitoksissa.

Ne, jotka yrittävät ratkaista kapitalismista sosialismiin siirtymisen tehtäviä ottaen lähtökohdaksi yleiset fraasit vapaudesta, tasa-arvoisuudesta, demokratiasta yleensä, työtätekevien kansankerrosten tasa-arvoisuudesta y.m. (kuten tekevät Kautsky, Martov ja muut berniläisen, keltaisen Internationalen sankarit), osoittavat siten vain olevansa luonteeltaan pikkuporvareita, filisterejä, poroporvareita, jotka laahustavat aatteellisessa mielessä orjamaisesti porvariston perässä. Tämä tehtävä voidaan ratkaista oikein vain silloin, kun tutkitaan konkreettisesti poliittisen vallan valloittaneen erikoisen luokan, nimenomaan proletariaatin, ja kaikkien ei-proletaaristen sekä myös puoliproletaaristen työtätekevien väestönjoukkojen välisiä erikoislaatuisia suhteita, jotka suhteet eivät rakennu mielikuvituksellisen sopuisuudessa, „ihanteellisissa” oloissa, vaan porvariston

hurjan ja monenlaisissa muodoissa ilmenevän vastarinnan reaalisisissä olosuhteissa.

Missä tahansa kapitalistisessa maassa, muun muassa myös Venäjällä, on väestön — ja eritoten työtätekevän väestön — valtaenemmistö kokenut tuhansia kertoja omista ja omaistensa nahoissa pääoman ikeen painoa, sen harjoittamaa rosvousta ja kaikenlaista mielivaltaa. Imperialistinen sota — t.s. kymmenen miljoonan ihmisen surmaaminen sen kysymyksen ratkaisemiseksi, englantilainenko vai saksalainen pääoma pääsee etutilalle koko maailman ryöstämisessä — kärjisti, laajensi ja syvensi tavattomasti noita koetelemuksia, pakotti tajuamaan ne. Tästä johtuu väestön valtaenemmistön ja varsinkin työtätekevien joukkojen kiertämätön myötätunto proletariaattia kohtaan sen vuoksi, että se sankarillisen rohkeasti, vallankumouksellisella säälinättömyydellä kukistaa pääoman ikeen, kukistaa riistäjät, tukahduttaa niiden vastarinnan, raivaa verensä hinnalla tietä luodakseen uuden yhteiskunnan, jossa ei tule olemaan sijaa riistäjille.

Niin suuria, niin kiertämättömiä kuin pikkuporvarilliset horjahtelut ja häilähtelyt taaksepäin, takaisin porvarilliseen „järjestykseen”, porvariston „siipien” suojaan, lienevätkin työtätekevän väestön ei-proletaaristen ja puoliproletaaristen joukkojen keskuudessa, nuo joukot eivät sittenkään voi olla tunnustamatta proletariaatin moraalista ja poliittista arvovaltaa, proletariaatin, joka ei ainoastaan kukista riistäjiä ja tukahduta niiden vastarintaa, vaan myös rakentaa uutta, korkeampaa yhteiskunnallista yhdyssidettä, yhteiskunnallista kuria: tietoisien ja yhteenliittyneiden työntekijäin kuria, jotka eivät tunne minkäänlaista iestä eivätkä mitään muuta valtaa kuin oman yhteenliittyneisyytensä vallan, oman tietoisemmän, rohkeamman, lujemmin yhteenliittyneen, vallankumouksellisemmän, johdonmukaisemman etujoukkonsa vallan.

Voiton saavuttamiseksi, sosialismin luomiseksi ja vakiinnuttamiseksi proletariaatin on ratkaistava kahtalainen eli kaksisyhteinen tehtävä: sen pitää ensiksikin innoittaa pääomaa vastaan käymänsä vallankumoustaistelun rajattomalla sankaruudella kaikki työtätekevien ja riistettyjen joukot, saada ne mukaansa, järjestää ne, johtaa niitä taisteluun porvariston kukistamiseksi ja sen kaikkinaisen vastarinnan tukahduttamiseksi; toiseksi vetää mukaansa

kaikki työtätekevien ja riistettyjen joukot sekä kaikki pikkuporvarilliset väestökerrokset uuden taloudellisen rakennustyön tielle, luomaan uutta yhteiskunnallista yhdysidettä, uutta työkuria, uutta työn organisaatiota, joka yhdistää tieteen ja kapitalistisen tekniikan uusimmat saavutukset sosialistista suurtuotantoa luovien tietoisien työntekijäin joukkoyhteenliittymän kanssa.

Tämä toinen tehtävä on vaikeampi kuin ensimmäinen, sillä sitä ei voida missään tapauksessa ratkaista yhden innostuksenpuuskan sankaruudella, vaan se vaatii mitä pitkäaikaisinta, sitkeintä ja vaikeinta joukkoluontoisen ja *arkisen* työn sankaruutta. Mutta tämä tehtävä on myös ensinmainittua oleellisempi, sillä loppujen lopuksi kaikkein syvimpänä voiman lähteenä voittojen saavuttamiseksi porvaristosta ja näiden voittojen lujuuden ja kestävyuden ainoana takeena voi olla vain uusi, korkeampi yhteiskunnallinen tuotantotapa, se, että kapitalistisen ja pikkuporvarillisen tuotannon tilalle tulee sosialistinen suurtuotanto.

* * *

„Kommunistisilla talkoilla” on juuri sen vuoksi valtava historiallinen merkitys, että ne antavat meille näytteen työläisten tietoisesta ja vapaaehtoisesta aloitteellisuudesta työn tuottavuuden kehittämisessä, uuteen työkuriin siirtymisessä, talouden ja elämän sosialististen ehtojen luomisessa.

Eräs harvoista tai oikeammin sanoen eräs aniharvoista Saksan porvarillisista demokraateista, jotka vuosien 1870—1871 opetusten jälkeen eivät siirtyneet shovinimin eivätkä kansallis-liberalismin, vaan sosialismin kannalle, J. Jacoby, on sanonut, että yhden työväenyhdistyksen perustamisella on suurempi historiallinen merkitys kuin Sadowan taistelulla⁶⁷. Se pitää paikkansa. Sadowan edustalla käyty taistelu ratkaisi kysymyksen, kumpi kahdesta porvarillisesta monarkiasta, itävaltalainen vaiko preussilainen, oli saavuttava etusijan Saksan kansallisen kapitalistisen valtion luomisessa. Yhden työväenyhdistyksen perustaminen on ollut pienenä askeleena kohti proletariaatin yleismaailmallista voittoa porvaristosta. Samoin mekin voimme sanoa, että Moskovon—Kasaanin rautatien työläisten Moskovassa toukokuun 10 pnä 1919 järjestämällä

ensimmäisillä kommunistisilla talkoilla on suurempi historiallinen merkitys kuin yhdelläkään Hindenburgin tai Fochin ja englantilaisten saavuttamalla voitolla vuosien 1914—1918 imperialistisessa sodassa. Imperialistien voitot ovat miljoonien työläisten teurastusta englantilais-amerikkalaisten ja ranskalaisten miljardimiesten voittotulojen puolesta, ne ovat tuhoutuvan, itsensä täyteen ahmineen, elävältä mätänevän kapitalismin petomaisuutta. Moskovan—Kasaanin radan rautatieläisten kommunistiset talkoot ovat yksi uuden, sosialistisen yhteiskunnan soluista, yhteiskunnan, joka tuo maailman kaikille kansoille vapautuksen pääoman ikeestä ja sodista.

Herrat porvarit ja heidän hännystelijänsä, menshevikit ja eserrät mukaanluettuina, jotka ovat tottuneet pitämään itseään „yleisen mielipiteen” edustajina, tekevät tietysti pilkkaa kommunistien toiveista ja nimittävät näitä toiveita „apinanleipäpuuksi resedaruukussa”, he tekevät pilaa talkoiden mitättömän vähäisestä lukumäärästä verrattuna varkauksiin, lorvailuun, työn tuottavuuden alenemiseen, raaka-aineiden turmeluun, elintarvikkeiden pilaantumisiin y.m.s. tapauksiin, joita sattuu joukoittain. Me vastaamme näille herroille: jos porvarillinen sivistyneistö auttaisi tiedoillaan työtätekeviä eikä venäläisiä ja ulkomaisia kapitalisteja näiden vallan palauttamiseksi, niin kumous tapahtuisi nopeammin ja rauhallisemmin. Mutta se on utopiaa, sillä kysymys ratkaistaan luokkien taistelulla, ja sivistyneistön enemmistö kallistuu porvariston puolelle. Proletariaatti ei voita sivistyneistön avulla, vaan (ainakin useimmissa tapauksissa) sen vastustuksesta huolimatta, syrjäyttäen parantumattomat porvarilliset intellektuellit, uudestimuokaten, uudestikasvattaen ja alistaen horjuvat, valloittaen vähitellen yhä suuremman osan heistä puolelleen. Vahingonilo kumouksen vaikeuksien ja vastoinkäymisten johdosta, paniikin kylvö, takaisin kääntymisen propaganda — kaikki ne ovat porvarillisen sivistyneistön luokkataistelun välikappaleita ja menetelmiä. Proletariaatti ei anna pettää itseään niillä.

Mutta jos tarkastellaan kysymystä sen oleelliselta puolelta, niin onkohan historiassa koskaan tapahtunut, että uusi tuotantotapa olisi juurtunut heti, ilman pitkää sarjaa epäonnistumisia, virheitä, vanhojen vikojen uusiintumista? Puoli vuosisataa maaorjuuden kukistamisen jälkeen Venä-

jän maaseudulla oli vielä säilynyt paljon maaorjuuden jäännöksiä. Puoli vuosisataa neekeriorjuuden lakkauttamisen jälkeen Amerikan neekerit olivat vielä hyvin usein puolittain orjan asemassa. Porvarillinen sivistyneistö, menshevikit ja eserrät mukaanluettuina, pysyy uskollisena itselleen palvellessaan pääomaa ja pitäessään kiinni läpeensä valheellisista perusteluistaan: ennen proletariaatin vallankumousta he syyttivät meitä utopismista, mutta sen jälkeen vaativat meiltä mielikuvituksellisen nopeaa menneisyyden jälkien häivyttämistä!

Me kuitenkin emme ole utopisteja ja tiedämme porvarien „perustelujen” todellisen arvon, tiedämme myös, että jonkin aikaa kumouksen jälkeen tulee tavoissa kiertämättömästi olemaan enemmän vanhan jälkiä kuin uuden ituja. Kun uusi on juuri syntynyt, niin vanha säilyy aina jonkin aikaa sitä voimakkaampana, niin on aina sekä luonnossa että yhteiskuntaelämässä. Uuden itujen heikkouden pilkkaaminen, helppohintainen intellektuellin skeptisismi ja muu sen tapainen — kaikki ne ovat itse asiassa porvariston luokkataistelumenetelmiä proletariaattia vastaan, kapitalismin puolustamista sosialismia vastaan. Meidän tulee tutkia tarkasti uuden ituja, suhtautua niihin mitä suurimmalla huomiolla, auttaa kaikin keinoin niiden kasvua ja „vaalia” noita heikkoja ituja. Eräät niistä kiertämättä tuhoutuvat. Ei voida mennä takuuseen siitä, että juuri „kommunistiset talkoot” tulevat esittämään erikoisen tärkeää osaa. Kysymys ei ole siitä. Kysymys on siitä, että tuetaan kaikkia ja kaikenlaisia uuden ituja, joista elämä valitsee elinkykyisimmät. Jos japanilaisella tiedemiehellä riitti kärsivällisyyttä kokeilla 605 preparaattia auttaakseen ihmisiä voittamaan syfiliksen, ennen kuin hänen onnistui valmistaa 606:s preparaatti, joka täytti tietyt vaatimukset, niin niillä, jotka haluavat ratkaista paljon vaikeamman tehtävän, voittaa kapitalismin, täytyy riittää sitkeyttä kokeilla satoja ja tuhansia uusia otteita, menetelmiä, taistelukeinoja kehitteäkseen niistä kaikkein kelvollisimmat.

„Kommunistiset talkoot” ovat sen vuoksi niin merkityksellisiä, että niiden aloitteentekijät eivät suinkaan olleet poikkeuksellisen hyvissä oloissa eläviä työläisiä, vaan eri alojen ammattitaitoisia ja myös ammattitaidottomia työläisiä, sekatyöläisiä, joiden elinolot ovat *tavalliset*, t.s. *kaikkein raskaimmat*. Me kaikki tiedämme hyvin sen perussyyn

työn tuottavuuden alenemiseen, joka on havaittavissa ei vain Venäjällä, vaan kaikkialla maailmassa: imperialistisen sodan aiheuttama hävitys ja köyhtyminen, katkeruus ja väsymys, taudit sekä aliravitsemus. Viimeksi mainittu on tärkeysjärjestyksessä ensi sijalla. Nälkä — siinä on syy. Mutta nälän poistamiseksi tarvitaan työn tuottavuuden nousua niin maanviljelyksessä, kulkulaitoksessa kuin teollisuudessakin. Niin muodoin syntyy eräänlainen noidankehä: jotta voitaisiin kohottaa työn tuottavuutta, on päästävä nälästä, ja jotta päästäisiin nälästä, on kohotettava työn tuottavuutta.

On tunnettua, että tuollaiset ristiriidat ratkaistaan käytännössä murtamalla tämä noidankehä, aikaansaamalla käänne joukkojen mielialassa, joidenkin ryhmien sankarillisella aloitteella, joka esittää usein ratkaisevaa osaa tällaisen mielialojen käänteiden taustaa vasten. Moskovan sekatyöläiset ja Moskovan rautatieläiset (tarkoittaen tietysti enemmistöä eikä kourallista keinottelijoita, hallintovirkamiehiä y.m.s. valkokaartilaisaineksia) ovat työtätekeviä, jotka elävät tavattoman vaikeissa oloissa. Alituinen ravinnon puute ja nyt, uuden sadon edellä, elintarviketilanteen yleensä huonontuessa, suoranainen nälänhätä. Ja samaan aikaan, kun porvaristo, menshevikit ja eserrät harjoittavat ympärillä kiukkuista vastavallankumouksellista agitaatiota, nämä nälkäiset työläiset järjestävät „kommunistisia talkoita”, tekevät ylityötä *ilman mitään palkkaa* ja saavat aikaan *työn tuottavuuden valtavan nousun* siitä huolimatta, että he ovat väsyneitä, kärsimysten ja ravinnon puutteen näännyttämiä. Eikö tämä ole mitä suurinta sankaruutta? Eikö tämä ole alkua käänteelle, jolla on maailmanhistoriallinen merkitys?

Työn tuottavuus on viime kädessä uuden yhteiskuntajärjestelmän voiton tärkein, oleellisin edellytys. Kapitalismi loi työn tuottavuuden, jonka vertaista ei oltu nähty maaorjuuden vallitessa. Kapitalismi voidaan lopullisesti voittaa ja se voitetaan lopullisesti sillä, että sosialismi luo uuden, paljon korkeamman työn tuottavuuden. Se on hyvin vaikea ja hyvin pitkäaikainen tehtävä, mutta *se on pantu alulle*, ja se onkin pääasia. Kun nälkäiset työläiset, jotka ovat kestäneet neljä raskasta imperialistisen sodan vuotta ja niiden jälkeen puolitoista vielä sitäkin raskaamman kansalaisodan vuotta, ovat nälkäisessä Moskovassa, kesällä 1919

kyenneet alkamaan tämän suuren työn, niin minkälaista tuleekaan olemaan kehitys myöhemmin, kun voitamme kansalaissodassa ja saavutamme rauhan?

Kommunismi on vapaaehtoisten, tietoisten, yhteenliittyneiden, uudenaikaista teknillistä välineistöä käyttävien työläisten työn tuottavuutta, joka on korkeampaa kuin kapitalistinen työn tuottavuus. Kommunistiset talkoot ovat tavattoman arvokkaita *kommunismiin tosiasiallisena* alkuna, ja se on suuri harvinaisuus, sillä me olemme sellaisella asteella, jolloin „otetaan vasta *ensimmäisiä askeleita* kapitalismista kommunismiin siirtymistä varten” (kuten puolueohjelmassamme aivan oikein sanotaan).

Kommunismi alkaa siellä, missä ilmaantuu uhrautuva, raskaan työn voittava *tavallisten työläisten* huolenpito työn tuottavuuden kohottamisesta, huolenpito siitä, että on varjeltava *jokaista puutaa viljaa, hiiltä ja rautaa* sekä muita tuotteita, jotka eivät koidu työntekijäin omaksi eivätkä heidän „lähimmäistensä” hyödyksi, vaan joutuvat „etäisille”, s.o. koko yhteiskunnalle, ensin yhdeksi sosialistiseksi valtioksi, sitten Neuvostotasavaltojen Liitoksi yhdistyneille kymmenille ja sadoille miljoonille ihmisille.

„Pääomassa” Karl Marx pilkkaa ihmisoikeuksien ja vapauksien porvarillis-demokraattisen suuren julistuskirjan mahtipontisuutta ja kaunopuheisuutta, kaikkea sitä sanahelinää vapaudesta, tasa-arvoisuudesta ja veljeydestä *yleensä*, joka häikäisee kaikkien maiden pikku- ja porporvareita aina nykyisiä Bernin halpamaisen Internationalen halpamaisia sankareita myöten. Näiden mahtipontisten oikeuksien julistusten vastapainoksi Marx asettaa kysymyksen yksinkertaisesti, vaatimattomasti, koruttoman asiallisesti, niin kuin proletariaatti sen asettaa: työpäivän lyhentäminen valtion toimesta, siinä eräs tyypillinen näyte sellaisesta kysymyksen asettelusta⁶⁸. Marxin huomautuksen koko osuvuus ja koko syvällisyys tulee esiin sitä selvemmin, sitä ilmeisemmin, mitä enemmän proletaarisen vallankumouksen sisältö kehkeytyy. Todellisen kommunismin „kaavat” eroavat Kautskyjen, menshevikkien ja eserrien sekä heidän rakkaitten berniläisten „veljiensä” mahtipontisesta, ovelasta ja juhlallisesta sanahelinästä juuri siinä, että niissä kaiken lähtökohtana ovat *työehdot*. Vähemmän jarrittelua „työtätekevistä kansankerroksista”, „vapaudesta,

tasa-arvoisuudesta, veljeydestä”, „kansanvallasta” ja muusta sen tapaisesta: meidän päiviemme tietoinen työläinen ja talonpoika huomaa näissä mahtipontisissa fraaseissa porvarillisen intelligentin harjoittaman petkutuksen yhtä helposti kuin elämää kokenut henkilö luotuaan silmäyksen jonkun „paremman ihmisen” moitteettoman „sileään” naamaan ja ulkomuotoon määrittelee heti ja erehtymättä: „Kaikesta päättäen veijari.”

Vähemmän korulauseita, enemmän tavallista *arkista* työtä, huolenpitoa vilja- ja hiilipuudasta! Enemmän huolenpitoa siitä, että näitä nälkäisen työmiehen ja repaleisen putipuhtaaksi ryöstetyn talonpojan tarvitsemia viljapuutia ja hiilipuutia *ei* hankittaisi *kauppasaksan menetelmin*, ei kapitalistisin menetelmin, vaan tavallisten raatajain, sellaisten kuin Moskovon—Kasaanin rautatien sekatyöläisten ja rautatieläisten tietoisella, vapaaehtoisella, rajattoman sankarillisella työllä.

Meidän kaikkien on myönnettävä, että jälkiä porvarillis-intelligenttimäisestä, lavertelunomaisesta suhtautumisesta vallankumouksen kysymyksiin ilmenee joka askeleella, kaikkialla, jopa meidänkin riveissämme. Lehdistömme esimerkiksi sotii laimeasti näitä mädän porvarillis-demokraattisen menneisyyden mätiä jäännöksiä vastaan, tukee heikosti todellisen kommunismin yksinkertaisia, vaatimattomia, arkisia, mutta eläviä oraita.

Tarkastelkaamme naisen asemaa. Ei yksikään demokraattinen puolue ole yhdessäkään maailman edistyneimmistä porvarillisista tasavalloista tehnyt vuosikymmenien aikana tässä suhteessa sadattakaan osaa siitä, mitä me olemme tehneet valtamme ensimmäisenä vuotena. Me emme ole jättäneet sanan todellisessa merkityksessä kiveä kiven päälle niistä katalista laeista, jotka vahvistavat naisen eriarvoisuuden, vaikeuttavat avioeron saantia ja asettavat sen ehdoksi inhottavia muodollisuuksia, eivät tunnusta aviottomia lapsia, vaativat heidän isiensä etsintää j.n.e.,— laeista, joiden jäännöksiä on runsaasti kaikissa sivistysmaissa porvariston ja kapitalismin häpeäksi. Meillä on tuhatkertaisesti oikeus ylpeillä siitä, mitä olemme tehneet tällä alalla. Mutta mitä *puhtaammaksi* olemme siivonneet maaperän vanhojen, porvarillisten lakien ja laitosten roskasta, sitä selvennäksi meille on käynyt, että tämä on vasta

maan raivaamista rakennusta varten, mutta ei vielä itse rakennus.

Nainen on jäänyt yhä edelleenkin *kotiorjaksi* huolimatta kaikista vapauttavista laeista, sillä häntä painaa, kuristaa, tylsistää ja alentaa *pieni kotitalous*, joka kahlehtii hänet keittiöön ja lastenkamariin, haaskaten hänen työvoimaansa äärettömän tuottamattomaan, näkymättömään, hermostuttavaan, tylsistävään ja masentavaan raadantaan. Todellinen *naisen vapauttaminen*, todellinen kommunismi alkaa vasta siellä ja silloin, missä ja milloin alkaa joukkotaistelu (jota valtiovaltaa hallussaan pitävä proletariaatti johtaa) tätä pientä kotitaloutta vastaan eli oikeammin sanoen sen *laajamittainen uudestijärjestely* sosialistiseksi suurtaloudeksi.

Kiinnitämmekö me käytännössä riittävästi huomiota tähän kysymykseen, joka teoreettisesti on kiistämätön jokaiselle kommunistille? Emme tietenkään. Vaalimmeko riittävän huolellisesti niitä kommunismin *oraita*, joita on jo nyt tällä alalla? Emme ja vielä kerran emme. Yhteisruokalat, lastenseimet, lastentarhat — siinä muutamia sellaisia oraita, niitä yksinkertaisia, arkisia, mitään mahtipontisuutta, korupuheita, juhlallisuutta kaipaamattomia keinoja, joilla voidaan *todella vapauttaa nainen*, joilla voidaan todella tasoittaa ja hävittää naisen eriarvoisuus miehen rinnalla yhteiskunnallisessa tuotannossa ja yhteiskunnallisessa elämässä. Nämä keinot eivät ole uusia, ne on luonut (kuten yleensäkin kaikki sosialismin aineelliset edellytykset) suurkapitalismi, mutta ne ovat jääneet sen aikana ensinnäkin harvinaisuudeksi, toiseksi — mikä on erikoisen tärkeää — joko *kaupustelu*yrityksiksi, joille ovat ominaisia kaikki keinottelun, voitonkiskonnan, petoksen ja väärennyksen varjopuolet, tai „porvarilliseksi hyväntekeväisyysakrobatiaksi”, jota työväen parhaimmisto on täydellä syyllä vihannut ja halveksinut.

On ilmeistä että meillä näiden laitosten lukumäärä on suuresti lisääntynyt ja että ne *alkavat* muuttaa luonnettaan. On ilmeistä että työläis- ja talonpoikaisnaisten keskuudessa on *organisaattorikykyjä* monin verroin enemmän kuin tiedämme, ihmisiä, joilla on taitoa järjestää käytännöllinen työ monilukuisten työntekijäin ja vielä monilukuisempien kuluttajien osanotolla ilman sitä fraasien runsautta, touhua, riitaa ja suunsoittoa suunnitelmista, systeemeistä

j.n.e., joka „vaivaa” alituisesti itsestään liikoja luulevaa „intelligenssiä” tai varhaiskypsiä „kommunisteja”. Mutta me *emme vaali* noita uuden oraita niin kuin pitäisi.

Katsokaa porvaristoa. Kuinka loistavasti se osaa mainostaa sitä, mitä *se* tarvitsee! Miten kapitalistien silmissä „mallikelpoisia” liikeyrityksiä ylistellään *heidän* miljoonapainoksina ilmestyvissä sanomalehdissään, miten „mallikelpoisista” porvarillisista laitoksista luodaan kansallisympyyden esine! Meidän sanomalehdistömme ei huolehdi tai huolehtii mitättömän vähän siitä, että kuvattaisiin parhaita ruokaloita tai lastenseimiä, että joka päivä esitetyillä itsepintaisilla vaatimuksilla saataisiin eräät niistä muutetuksi mallikelpoisiksi, että mainostettaisiin niitä, että kuvattaisiin yksityiskohtaisesti, millaista ihmistyön säästöä, mitä mukavuuksia kuluttajille, millaista tuotteiden säästöä, kuinka suurta naisen vapautumista kotiorjuudesta, kuinka suurta terveydellisten olosuhteiden parannusta *mallikelpoisella kommunistisella työllä* saavutetaan, voidaan saavuttaa ja ulottaa koko yhteiskuntaan, kaikkiin työtätekeviin.

Mallikelpoinen tuotanto, mallikelpoiset kommunistiset talkoot, mallikelpoinen huolenpito ja tunnollisuus jokaisen viljapuudan hankinnassa ja jakelussa, mallikelpoiset ruokalat, tämän tai tuon työläiskodin, tämän tai tuon korttelin mallikelpoinen puhtaus,—kaiken tuon tulee olla kymmenin kerroin enemmän kuin nyt sekä sanomalehdistömme että myös *jokaisen* työläis- ja talonpoikaisjärjestön huomion ja huolenpidon kohteena. Kaikki nämä ovat kommunismin oraita ja näiden oraiden vaaliminen on meidän yhteinen ja ensimmäinen velvollisuutemme. Miten vaikea elintarvike- ja tuotantotilanteemme lieneekin, näinä bolshevistisen valtan puolenatoista vuotena on epäilemättä menty eteenpäin *kautta koko rintaman*: viljanhankinnat ovat lisääntyneet 30 miljoonasta puudasta (kaudella 1. VIII. 1917 — 1. VIII. 1918) 100 miljoonaan puutaan (kaudella 1. VIII. 1918 — 1. V. 1919); kasvitarhatalous on laajentunut, viljankylvövajaus vähentynyt, rautatieliikenne on alkanut parantua suunnattomista polttoainehuoltovaikeuksista huolimatta ja niin edelleen. Tällä yleisellä taustalla ja proletaarisen valtiovallan tukemana kommunismin oraat eivät pääse näivettymään, vaan kasvavat ja kehittyvät täydelliseksi kommunismiksi.

* * *

On tarkoin ajateltava „kommunististen talkoiden” merkitystä, jotta tästä suuresta aloitteesta voitaisiin ottaa varteen kaikki niiden antamat erittäin tärkeät käytännölliset opetukset.

Tämän aloitteen kaikinpuolinen tukeminen on ensimmäinen ja tärkein opetus. „Kommuuni”-sanaa on meillä ruvettu käyttämään liian kevyesti. Jokainen kommunistien alullepanema tai heidän osanotollaan aloitettu yritys julistetaan useinkin heti „kommuuniksi” — ja tällöin monesti unohdetaan, että *niin kunniakas nimi on ansaittava* pitkäaikaisella ja sitkeällä työllä, se on valloitettava todistetulla *käytännöllisellä* menestyksellä todella kommunistisessa rakennustyössä.

Sen vuoksi pidän aivan oikeana sitä Toimeenpanevan Keskuskomitean enemmistön keskuudessa kypsyyttä päätöstä, että Kansankomissaarien Neuvoston dekreetti on *kumottava* siltä osaltaan, mikä koskee „kulutuskommuunien”⁶⁹ *nimeä*. Nimi saa olla yksinkertaisempi, silloin ei myöskään uuden organisatorisen työn *ensi* askelilla ilmenviä puutteita ja epäkohtia tulla panemaan „kommuunien” syyksi, vaan ne pannaan (kuten oikeudenmukaisesti kuuluukin) *kehnojen* kommunistien syyksi. Olisi hyvin hyödyllistä poistaa sana „kommuuni” *arkipäiväisestä* kielenkäytöstä, ettei kuka tahansa voisi käytellä tuota sanaa, tai *antaa tämä nimi vain* todellisille kommuuneille, jotka ovat käytännössä todella osoittaneet (ja koko ympäristön väestön yksimielisen tunnustuksen mukaan todistaneet) kykynsä ja taitonsa järjestää asiat kommunistisesti. Todista ensin, että kykenet palkattomaan työhön yhteiskunnan hyväksi, kaikkien työtätekevien hyväksi, että kykenet „työskentelemään vallankumoukselliseen tapaan”, että kykenet kohottamaan työn tuottavuutta, järjestämään asiat mallikelpoisesti ja vasta sitten tavoittele „kommuunin” kunniakasta nimeä!

Tässä suhteessa „kommunistiset talkoot” ovat kaikkein arvokkain poikkeus. Sillä tässä tapauksessa Moskovan—Kasaanin rautatien sekatyöläiset ja rautatieläiset todistivat *ensin teoissa*, että he kykenevät työskentelemään kuin *kommunistit*, ja vasta sen jälkeen nimittivät aloitteensa „kommunistisiksi talkoiksi”. On pyrittävä ja päästävä siihen,

että näin tapahtuisi vastaisuudessakin, että kaikki, jotka sanovat yritystään, laitostaan tai asiaansa kommuuniksi, mutta *eivät todista* sitä raskaalla työllä ja *pitkäaikaisessa työssä* saavutetulla käytännöllisellä *menestyksellä*, mallikelpoisella ja todella kommunistisella asiain järjestelyllä, joutuisivat säälimättömän ivan kohteeksi ja häpeään veijareina tai tyhjänpuhujina.

„Kommunististen talkoiden” suurta aloitetta tulee käyttää hyödyksi toisessakin suhteessa, nimittäin puolueen *puhdistamiseksi*. On aivan kiertämätöntä, että ensi aikoina kumouksen jälkeen, jolloin suuri joukko „rehellistä” ja mielialoiltaan poroporvarillista väkeä suhtautui erikoisen pelokkaasti asioihin, jolloin koko porvarillinen sivistyneistö kauttaaltaan, menshevikit ja eserrät tietysti mukaanluetuina, harjoitti sabotaasia tehden renginpalveluksia porvaristolle, oli aivan kiertämätöntä, että hallitsevaan puolueeseen tunkeutui seikkailijoita ja muita erittäin vahingollisia aineksia. Ainoatakaan vallankumousta ei ole tapahtunut eikä voi tapahtua ilman sitä. Koko kysymys on siinä, että hallitseva puolue, joka nojaa terveeseen ja voimakkaaseen edistyneimpään luokkaan, osaisi suorittaa riviensä puhdistuksen.

Tässä suhteessa me olemme aloittaneet työn jo aikoja sitten. Sitä on jatkettava horjumatta ja uupumatta. Kommunistien mobilisointi sotaan auttoi meitä: pelkurit ja lurjukset pakenivat puolueesta. Terve menoa! Puolueen jäsenmäärän *tällainen* pieneneminen merkitsee puolueen voimien ja vaikutuksen *valtavaa kasvua*. On jatkettava puhdistusta käytämällä hyödyksi „kommunististen talkoiden” aloitetta: on otettava puolueeseen vasta, sanokaamme, puolivuotisen „koeajan” jälkeen, jonka tulee olla „työskentelyä vallankumoukselliseen tapaan”. Samanlaista koetta on vaadittava myöskin *kaikilta* niiltä puolueen jäseniltä, jotka ovat liittyneet puolueeseen vuoden 1917 lokakuun 25 päivän jälkeen ja jotka eivät ole todistaneet erikoisilla töillä tai ansiolla ehdotonta luotettavuuttaan, uskollisuuttaan ja kykyään olla kommunisteja.

Puolueen puhdistus, jonka yhteydessä *puolue kohottaa* jatkuvasti *vaativaisuuttaan* todella kommunistiseen työhön nähden, on parantava valtiiovallan *koneistoa* ja lähentävä *jättiläisaskelin* talonpoikain *lopullista siirtymistä* vallankumouksellisen proletariaatin puolelle.

„Kommunistiset talkoot” ovat muun muassa valaisleet tavattoman kirkkaasti sitä, millainen on valtiovallan koneiston luokkaluonne proletariaatin diktatuurin vallitessa. Puolueen Keskuskomitea laatii kirjeen „työstä vallankumoukselliseen tapaan”⁷⁰. Ajatuksen esittää 100—200 tuhatta jäsentä käsittävän puolueen Keskuskomitea (oletan, että sen verran jää jäljelle vakavan puhdistuksen jälkeen, vaikka nyt on enemmän).

Ajatusta ryhtyvät tukemaan ammatillisesti järjestyneet työläiset. Heitä lasketaan olevan meillä, Venäjällä ja Ukrainassa, lähes 4 miljoonaa. Heidän valtaenemmistönsä on proletaarisen valtiovallan, proletariaatin diktatuurin kannalla. 200.000 ja 4.000.000 — siinä „hammasrattaiden” välityssuhde, jos niin voidaan sanoa. Ja edelleen seuraa *kymmeniin miljooniin* nouseva talonpoikaisto, joka jakaantuu kolmeen pääryhmään: puoliproletaarit eli köyhälistö, joka on monilukuisin ja proletariaatille kaikkein läheisin; sen jälkeen keskivarakas talonpoikaisto; lopuksi hyvin pienilukuinen ryhmä — kulakit eli maalaisporvaristo.

Niin kauan kuin viljan myynnin ja nälänhädällä keinotellun mahdollisuus säilyy, talonpoika jää (ja proletariaatin diktatuurin vallitessa se on tietyn aikajakson kuluessa kiertämätöntä) puolittain työtätekeväksi, puolittain keinottelijaksi. Keinottelijana hän on vihamielinen meille, vihamielinen proletaariselle valtiolle, hän on taipuvainen sovintoon porvariston ja sen uskollisten lakeijain kanssa aina menshevikki Scheriä tai eserrä B. Tshernenkovia myöten, jotka ovat vapaan viljakaupan kannalla. Mutta *työtätekevänä* talonpoika on proletaarisen valtion ystävä, työläisen uskollisin liittolainen taistelussa tilanherraa ja kapitalistia vastaan. Työtätekevän ominaisuudessa talonpoika tukee valtavana, monimiljoonaisena joukkona sitä valtion „koneistoa”, jonka johdossa on sata- tai kaksisatatuhanntinen kommunistinen proletaarinen etujoukko ja joka muodostuu miljoonista järjestyneistä proletaareista.

Maailmassa ei vielä ole ollut valtiota, joka olisi demokraattisempi tämän sanan todellisessa merkityksessä ja kiinteämmin sidottu työtätekeviin ja riistettyihin joukkoihin.

Juuri tällainen proletaarinen työ, jonka ilmauksena ja käytännöllisenä toteutumana ovat „kommunistiset talkoot”, saa talonpoikaiston lopullisesti kunnioittamaan proletaarista valtiota ja kiintymään siihen. Tällainen työ, ja vain

se, saa talonpojan lopullisesti vakuuttuneeksi siitä, että me olemme oikeassa, että kommunismin asia on oikea, se tekee talonpojasta meidän uskollisen kannattajamme, ja tämä merkitsee, että tuloksena on oleva elintarvikevaikeuksien täydellinen voittaminen, kommunismin täydellinen voitto kapitalismista viljan tuotannon ja jakelun kysymyksissä, kommunismin ehdoton lujittuminen.

Kesäkuun 28 pnä 1919
